

РЕШЕНИЕ

№ 1790

гр. София, 19.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д Л. Д

при участието на секретаря Л С. С
като разгледа докладваното от Д Л. Д Административно наказателно дело № 20231110203525 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на В. Д. В. против Наказателно постановление № СО-Т-В-22-10-048/20.05.2022 г., издадено от зам. кмет на Столична община, с което, на основание чл. 36, ал. 1 от Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община (НРУИТДТСО), на жалбоподателя била наложена глоба, в размер на 300 лева за нарушение на чл. 23 НРУИТДТСО.

НП е обжалвано от санкционираното лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление, с твърдения за неправилно приложена процедура по чл. 58, ал. 2 ЗАНН; за недоказаност; за бланкетно описание на нарушението; за липса на търговско качество на санкционираното лице. Моли се за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира деловодни разноски.

Административнонаказващият орган, редовно призован, се представлява. Оспорва жалбата, като взема отношение по направените възражения. Претендира деловодни разноски.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 12.02.2022 г., около 14:35 ч., проверяващ екип при Столичен инспекторат извършил проверка в гр. , р-н „„, пл. . Срещу екипът установил В. Д. В., която извършвала търговия на открито – продавала варена и печена царевица и печени кестени, заемайки около 2 кв. м. площ – публична общинска собственост – тротоар, без разрешение за ползване на място, издадено от

кмета на р-н „Триадица“.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетеля Б. А.; АУАН; НП; трудов договор с допълнително споразумение и длъжностна характеристика; справка от НАП; възражение; заповеди за компетентност; констативен протокол.

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен анализ се явява ненужен. Закрепената в АУАН и НП фактическа обстановка не просто се подкрепя от показанията на актосъставителя, но, на практика, не се оспорва и от самия жалбоподател, който спори по приложението на материалния и процесуалния закон.

По повод възражението от жалбата, без значение за състава на нарушението е – чия собственост са предлаганите за продажба стоки, доколкото се инкриминира фактическото им предлагане. Без значение е, също така, наличието или не на търговско качество у продавача – годин субект би било всяко административнонаказателно отговорно лице, поради което и законосъобразно доказателствени усилия не са били ангажирани, за изясняване на цитираните обстоятелства.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложенето на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи (чл. 46, чл. 33, ал. 1, чл. 6, т. 2 и чл. 32, ал. 1 от Наредбата); в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП не е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му. В

този ред на мисли, в съдебно заседание съдът е приел, че не е надлежно изпълнен фактическият състав на чл. 58, ал. 2 ЗАНН и е приел за разглеждане жалбата по същество, поради което и преповтаряне на изложените вече мотиви е безпредметно.

По повод възражението от жалбата, в атакуваното НП се съдържат твърдения за всички обстоятелства, попадащи в предмета на доказване, като излагането на съпътстваща конкретика винаги е удачно, но при покрИ.е на минималния законов стандарт, липсата на такава не следва да бъде обект на процесуална критика.

По приложението на материалния закон

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка.

В хода на съдебното следствие се установи по несъмнен начин, че посочените дата и място, жалбоподателят е извършвал търговия на открито върху публична общинска собственост, без разрешение за ползване на място, издадено от кмета на съответния район на Столична община.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че В. В. не е изпълнила задължението си по чл. 23 НРУИТДТСО – да извършва търговия на открито, само след издадено разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността.

Съставът на това нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно действие. От субективна страна, деянието е извършено при умишлена форма на вина – пряк умисъл, като същият се извежда от броя на подвижните съоръжения и многократността на реализирани продажби, констатирани от проверяващия екип, вкл. и в контекста на ангажирана в предходни случаи отговорност на жалбоподателя за идентични деяния.

Възражението за негоден субект на отговорност е неоснователно. Следва да бъде съобразена разпоредбата на §3, т. 3 от ДР на НРУИТДТСО, препращаща към §13, т. 2 от ДР на ЗЗП, касателно легална дефиниция за „търговец“: всяко физическо или юридическо лице, което продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, както и всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка. В конкретния случай, ако се приеме, че наличният по преписката трудов договор е обвързан с дейността, извършвана от жалбоподателя в момента на проверката, В. попада в приложното поле на цитираната дефинитивна разпоредба, предвид лично извършваните фактически действия по предоставяне на стоки срещу заплащане, независимо – дали от свое име и за собствена сметка или от името и за сметка на посоченото дружество (), доколкото и двете хипотези са включени в текста на разпоредбата на §13, т. 2 от ДР на ЗЗП.

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици, или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia*

legis, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в КЗ задължения на физическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 от ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай неизпълненото задължение на жалбоподателя е застрашило обществените отношения, свързани с експлоатирането на публична общинска собственост, което няма еднократен, инцидентен характер, а се отличава с продължителност във времето, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

По размера на наказанието

Съгласно нормата на чл. 36, ал. 1 НРУИТДТСО, за нарушения на разпоредбите на чл. 4, чл. 22а, чл. 23, чл. 28, чл. 28а, чл. 28б и чл. 31, чл. 33а, чл. 33ж и чл. 33н на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция в размер от 300 до 2 000 лв. Глобата е отмерена към абсолютния минимум, а административнонаказателното производство не познава аналог на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 ЗАНН, поради което и всякакви разсъждения по индивидуализацията на размера се явяват безпредметни.

По разноските

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и императивната разпоредба на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, с оглед защитата от юрисконсулт, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 80 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № СО-Т-В-22-10-048/20.05.2022 г.,

издадено от зам. кмет на Столична община, с което, на основание чл. 36, ал. 1 НРУИТДТСО, на В. Д. В. била наложена глоба, в размер на 300 лева, за нарушение на чл. 23 НРУИТДТСО.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, В. Д. В., ЕГН ***** да заплати на Столична община сумата от 80 (осемдесет) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____